

MEB TAVSİYELİ İLKÖĞRETİM
100 TEMEL ESERDEN SEÇMELER

YABAN KUĞULARI

ANDERSEN MASALLARI

Zambak
YAYINLARI

MEB TAVSİYELİ İLKÖĞRETİM
100 TEMEL ESERDEN SEÇMELER

YABAN KUĞULARI

ANDERSEN MASALLARI

Zambak
YAYINLARI

YABAN KUĞULARI

Andersen Masalları

Hazırlayan
Hüseyin DEMİRKAPI

Zambak
YAYINLARI

KRALIN ÇOCUKLARI

Evvel zaman içinde bir kral varmış. Kralın on bir oğluyla Elisa adında bir kızı varmış. Bu çocuklar, çok mutluymuş. Aradan biraz zaman geçmiş; kral, kötü kalpli bir kraliçeyle evlenmiş. Çocukların mutlulukları gitmiş, yerine hüznün gelmiş.

Sarayda eğlenceler yapılıyor, dışarıdan gelen aileler, çocuklar eğleniyormuş. Fakat kralın çocukları, kötü kalpli kraliçe yüzünden eğlenceye katılamıyormuş. Pastalardan, böreklerden, meyvelerden yiyemiyorlarmış.

Kötü kalpli kraliçe, Elisa'yı uzaklara, köydeki akrabalarının yanına göndermiş. Prenslerle ilgili olarak da krala kötü şeyler anlatmış. Kralı, çocuklarından soğutmuş.

Kötü kalpli kraliçe bir gün, prenslere büyü yapmış:

– Hadi gidin ve başınızın çaresine bakın. Birer kuş olup buralardan uzaklaşın, demiş. Prensler, on bir güzel yaban kuğusu olmuş, garip çılgınlık atarak gökyüzüne doğru yükselmişler.

On bir yaban kuğusu, ertesi gün Elisa'nın kaldığı evin önüne gelmişler. Çatının üzerine inip kanat çırpmışlar ama kendilerini gören olmamış. Sonra oradan ayrılıp uzaklara doğru uçup gitmişler.

Elisa için günler sıkıcı geçiyormuş. Oynayacak oyuncak bile yokmuş. Yapraklardan bebek, çalılardan at yapıyor; onlarla eğlenmeye çalışıyormuş.

Elisa, on beş yaşına gelince saraya geri dönmüş. Kraliçe, onun güzelliğini görünce öfkesinden küplere binmiş. Onu, kardeşleri gibi yaban kuğusuna dönüştürmek istiyormuş ama şimdilik bunu göze alamıyormuş. Çünkü kral, kızını çok seviyor; onu yanından bir an bile ayırmak istemiyormuş.

Kraliçe, Elisa'ya kötülük yapmak için çalışıp durmuş. Bir türlü kötülüklerin sonu gelmiyormuş. Kraliçe, Elisa'yı ceviz kabuğu suyuna yatırmış, kızın derisi kapkara olmuş; saçlarını da darmadağın etmiş. Kızını bu durumda gören kral, ondan korkmuş ve onun kendi kızı olmadığını söylemiş. Artık kimse zavallı kızı tanıyamıyormuş.

ELİSA'NIN YOLCULUĞU

Elisa, çok kederliymiş, günlerce ağlamış. Saraydan ayrılıp tarlalardan, bağlardan geçmiş, geniş ormanlara ulaşmış. Fakat üzüntüsünden nereye gideceğini bilmiyormuş, üstelik kardeşlerini de çok özlemiş. Elisa, onların da saraydan kovulmuş olduğunu düşünüyormuş. Artık onun tek isteği, kardeşlerini arayıp bulmakmış.

Elisa, ormana girdikten bir süre sonra akşam olmuş. Yorgun prenses, yosunların üzerine oturmuş ve akşam duasını yapmış. Başını bir ağacın gövdesine dayamış. Her yerde derin bir sessizlik varmış, hava ılıkmış ve yosunların üzerinde küçük böcekler parlıyormuş. Elisa, yorgunluğun da etkisiyle bir süre sonra uykuya dalmış.

Prens, rüyasında kardeşlerini görmüş. Kardeşleri, çocuklar gibi şenmiş. Resimli kitapları karıştırıyorlar, resim çiziyorlarmış. Elisa, uyandığı zaman, Güneş'in epeyce yükselmiş olduğunu görmüş. Güneş ışıkları ağaçların yaprakları arasından yere sızıyormuş. Yeşillikler arasından güzel bir koku yayılıyor; kuşlar, Elisa'nın omuzuna konuyormuş.

Elisa, ormanda dolaşırken bir su şırıltısı işitmiş, şırıltının geldiği tarafa doğru gitmiş. Suyu takip ederek bir göle ulaşmış. Gölün çevresi sazlıklarla kaplıymış ama geyiklerin açtığı bir yoldan göle ulaşılmıyormuş. Elisa, bu yoldan giderek göle ulaşmış. Göldeki su o kadar temizmiş ki bir ayna gibi parlıyormuş.

Elisa, suya eğilince bir de ne görsün? Yüzü, kapkara ve çok çirkinmiş. Korkuyla yüzünü yıkamaya başlamış, yıkadıkça yüzünün güzelliği ortaya çıkmış. Daha sonra ormanın içinde yürümeye devam etmiş. Yolun üzerinde çeşit çeşit meyve ağaçları varmış.

İnsanların açlığını gidermek için meyveleri yaratan ve kendisini de koruyan Allah'ı düşünmeye başlamış. Allah, ona birçok meyvesi olan bir ağaç nasip etmiş. Elisa, açlığını gidermek için ağacın yanında durmuş, meyvelerle karnını doyurmuş. Sonra ormanın içindeki yolculuğuna devam etmiş. Orman öyle sessizmiş ki üzerine bastığı kuru yaprakların hışırtısından başka bir şey işitilmiyormuş. Orman sık ve büyük ağaçlarla doluymuş. Güneş ışıkları, güçlkle yere ulaşabiliyormuş. Elisa, aklına bile getirmediği bir yalnızlık yaşıyormuş.

Yavaş yavaş hava kararmış ve akşam olmuş. Elisa, yorgunluktan ayakta zor duruyormuş. Yosunların üzerine uzanıp uyumakta gecikmemiş.

Sabah olup uyandığında tekrar yola çıkmış. Yolda ilerlerken elinde meyve dolu bir sepet taşıyan yaşlı bir kadına rastlamış. Kadın, ona birkaç meyve vermiş. Elisa, kadına on bir atlı prensin buradan geçip geçmediğini sormuş.

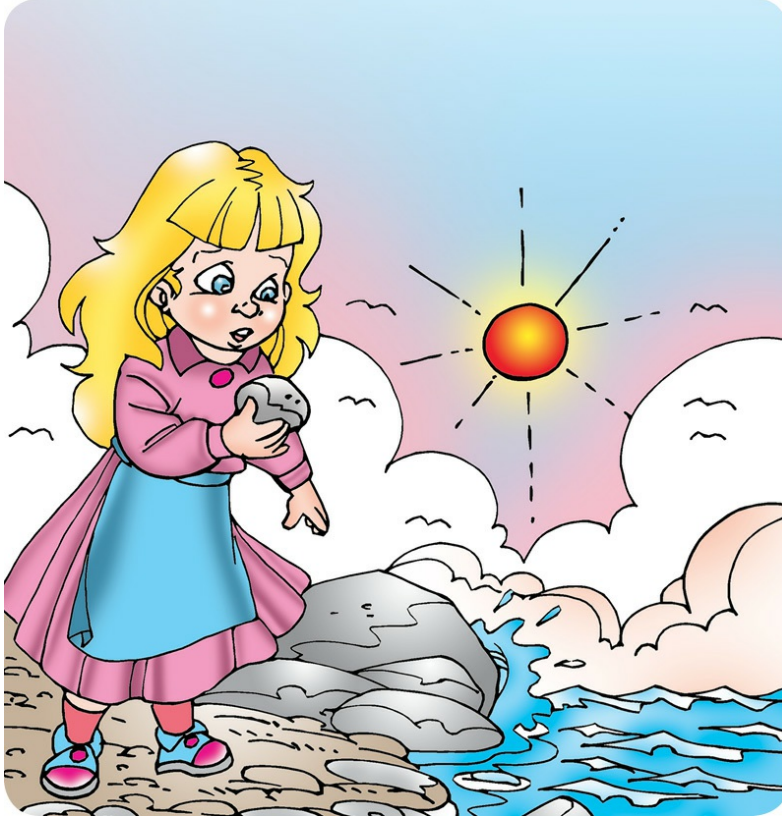
Yaşlı kadın:

– Hayır, atlı prenslerle karşılaşmadım ama dün on bir yaban kuğusu gördüm. Başlarında altından taşlar vardı, yakınlarda bir gölde yüzüyorlardı, demiş.

Yaşlı kadın, genç kızı, aşağısından dere geçen bir tepeye götürmüş. Derenin çevresinde kocaman ağaçlar varmış. Elisa, yaşlı kadınla vedalaşıp dere boyunca yürümeye devam etmiş. Sonunda derenin döküldüğü yere ulaşmış.

Dere, denize dökülüyormuş, deniz tüm güzelliği ile göz alabildiğine uzanıyormuş. Ancak denize açılıp uzaklara gidilecek ne gemi ne de bir yelkenli varmış. Sadece sahilde, suyun etkisiyle yuvarlak hâle gelmiş çakıl taşları bulunuyormuş. Elisa, kendi kendine:

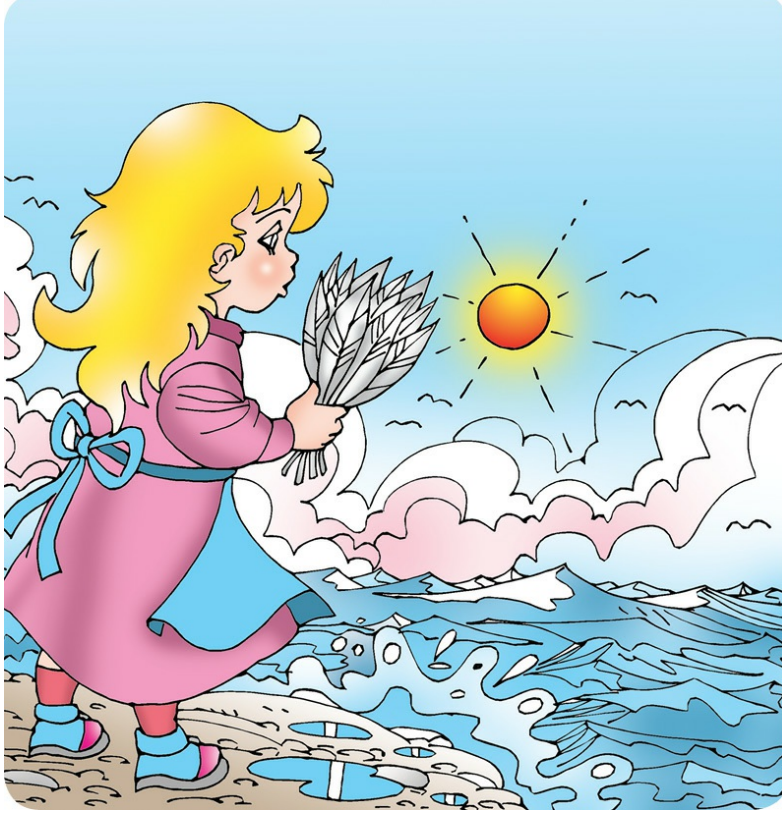
– Yumuşacık su bile yuvarlaya yuvarlaya sert olan taşlara şekil veriyor. Ben bu olaydan bir ders almalıyım. Yılmadan uğraşıp kardeşlerime ulaşmanın bir yolunu bulmalıyım, demiş.

KUĞU TÜYLERİ

Kıyıdaki bir deniz yosunu üzerinde duran on bir kuğu tüyü, Elisa'nın dikkatini çekmiş. Bunları bir araya getirip demet yapmış.

Elisa, bir süre denizi seyretmiş. Deniz, çok güzel biçim değiştiriyormuş. Gökyüzünde kara bulutlar belirince denizin rengi de değişiyormuş. O zaman dalgalar coşuyor, denizin üzeri beyaz köpüklerle kaplanıyormuş.

Elisa, Güneş batmak üzereyken başlarında altın taşlar bulunan on bir yaban kuğusunun kıyıya yaklaştığını görmüş. Kuğular, bir biri ardınca uçuyormuş. Elisa, yokuşu tırmanarak çalılığın arkasına saklanmış. Kuğular, ak kanatlarını çırparak onun bulunduğu yere konmuş.

Güneş batıp görünmez olduğu zaman kuğuların tüyleri dökülmüş. On bir güzel prens ortaya çıkmış. Evet, evet, bunlar Elisa'nın kardeşleriymiş.

Elisa, onları tanıyınca bir çığlık koparmış; adlarıyla seslenerek onların kollarına atılmış. Onlar da kız kardeşlerini buldukları için çok sevinmişler. Hem ağlıyor hem seviniyorlarmış. Kötü niyetli kraliçenin kurbanı olduklarını anlamakta gecikmemişler.

En büyük prens:

– Güneş gökyüzünde parladığı süre içinde yaban kuğusu olarak uçuyoruz.

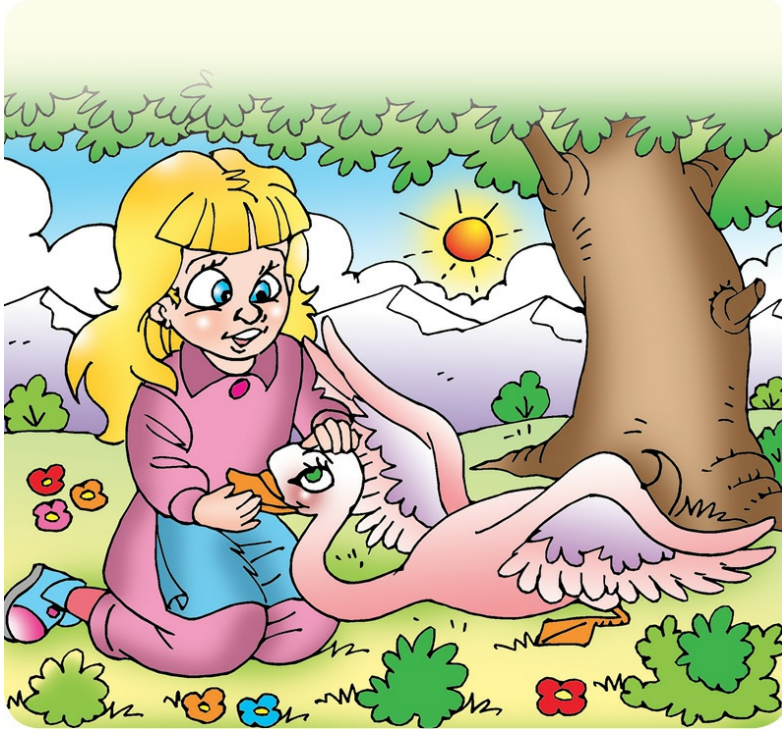
Güneş batar batmaz da insan biçimini alıyoruz. Bu nedenle Güneş batınca ayağımızı basacak yer arıyoruz. Çünkü bulutlara doğru uçmayı sürdürürsek insan biçimine girince boşluktan düşeriz. Biz aslında denizin diğer kıyısında oturuyoruz. Orası çok güzel bir ülke yalnız yolu çok uzun. Bu uçsuz bucaksız denizi aşmamız gerekiyor. Yolumuzun üzerinde ise geceyi geçirebileceğimiz bir ada yok. Yalnızca küçük bir kaya var. Birbirimize tutunup sıkışarak geceyi orada geçiriyoruz. Deniz yükseldiği zaman dalgaların altında kalıyoruz. Ama yine de bu barınağı bize verdiği için Allah’a şükrediyoruz. Orada geceyi insan biçiminde geçiriyoruz. Sevgili yurdumuzu yeniden görebilmek için tek yol bu. Bu yolculuğu yapabilmek için yılın en uzun iki gününü seçmek ve o günlerde uçmak zorundayız. Ana yurda ancak yılda bir kez gitmemize izin veriyorlar. Orada yalnızca on bir gün kalabiliyoruz. Bu süre içinde doğduğumuz yeri, babamızın oturduğu evi, oyun oynadığımız çalılıkları görebiliyoruz. Sözün kısası, burası bizim yurdumuz işte! Şimdi de seni burada bulduk. İki günümüz kaldı, ondan sonra çok güzel bir yere gideceğiz ama orası bizim yurdumuz değil. Peki, seni bu denizin üzerinden nasıl götüreceğiz? Ne gemimiz ne de kayığımız var, demiş.

Elisa:

– Sizi bu durumdan kurtarmak için ben ne yapabilirim, demiş. Sonra bütün gece, kardeşler hep birlikte kurtulmak için ne yapacaklarını konuşmuşlar. Birkaç saat bile uyumamışlar.

ZOR YOLCULUK

Elisa, üzerinde uçan kuğuların kanat sesleriyle uyanmış.Yeniden biçim değiştiren kardeşleri gökyüzünde kocaman halkalar çizerek uzaklaşıyormuş. Yalnız, en genç olanı kızın yanında kalmış. Başını, kız kardeşinin kucığına koymuş. O da kardeşinin ak kanatlarını okşamış. Bütün günü iki kardeş baş başa geçirmiş. Akşama doğru diğer kardeşler de tekrar gelmiş.

Büyük kardeş:

– Yarın gitmemiz gerekiyor ancak bir yıl sonra tekrar gelebiliriz. Elbette seni burada bırakmak istemeyiz ancak seni kanatlarımızı birleştirerek denizin ötesine götürebiliriz, demiş.

Elisa:

– Tamam, ben de sizinle geliyorum, demiş.

Kardeşler, gece boyunca kamıştan ve söğüt kabuğundan bir ağ örmüşler. Elisa'yı bu ağın içine koymuşlar, Güneş doğunca yine kuğu biçimine girmişler. Ağı kanatlarının altına almışlar. Uyumakta olan sevgili kız kardeşlerini de yanlarına alıp bulutlara doğru uçmuşlar. Güneş ışıkları kıza zarar vermesin diye bir kardeş sürekli yukarıdan uçmuş. Geniş kanatlarıyla ona gölge yapmış.

Elisa uyandığında kuğular, denizin üzerinde uçuyormuş. Denizin üzerinden geçmek, ona rüya gibi geliyormuş. Kuğular, kız kardeşleri için yanlarına meyve bile almışlar.

Kuğular, gökyüzünde iyice yükselmiş. Denizde giden bir gemi yukarıdan martı gibi görünüyormuş. Bir süre sonra, bulutların üzerinden uçmaya başlamışlar. Elisa, bulutların üzerinde kendi gölgesini görüyormuş.

On bir kuğu, gökyüzünde bütün gün uçmuş. Ama kız kardeşlerini taşıdıkları için her zamanki gibi hızlı hareket edemiyorlarmış. Hava yavaş yavaş kötüleşiyor, gece yaklaşıyormuş. Elisa, büyük bir sıkıntı içinde Güneş'in ufka yaklaştığını görmüş. Ama kuğuların gece konaklayacağı kaya henüz görünmüyormuş.

Elisa:

– Bu ne üzücü bir durum! Kardeşlerimin gecikmesine ben sebep oldum. Güneş batınca kuğu şeklinde olan kardeşlerim, insan şekline girecek. Kayaya ulaşamazsak onlar denizde boğulabilir, demiş. Bütün kalbiyle Allah'a yalvarmaya başlamış. Güneş battı batacakmış, genç kızın yüreği korkuyla çarpıyormuş. Kuğular öyle hızlı alçalıyormuş ki sanki yere düşüyorlarmış. Nihayet kaya görünmüş, bu sırada Güneş batmak üzereymiş. Güçlkle kayanın üzerine inmişler, el ele tutuşup kaya parçasının üzerinde durmuşlar.

Dalgalar kayayı dövüyor, başlarının üstünden geçiyormuş. Bu sırada gök gürlemeye ve şimşek çakmaya başlamış. Gök gürültüsü kulakları sağır ediyormuş. Ama kardeşler el ele tutuşup korunmaya ve dualar okumaya başlamış.

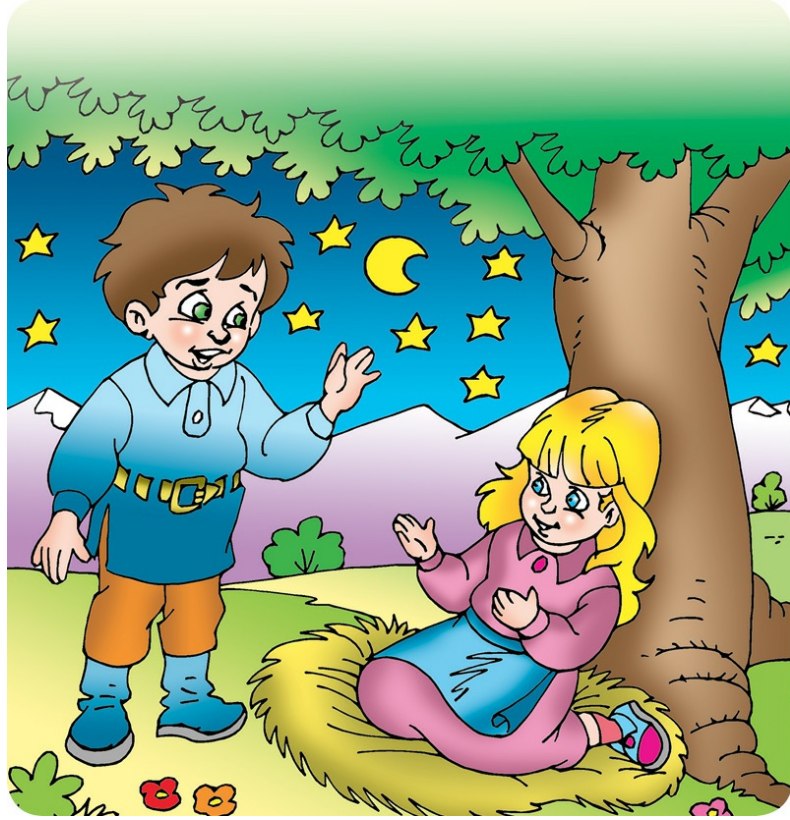
Sabaha doğru hava yatışıp durmuş. Güneş doğar doğmaz kuğular, kız kardeşlerini alıp uçmuşlar. Deniz hâlâ dalgalı imiş, beyaz köpükler beyaz kuğuları andırıyormuş. Elisa, dalgaların her birini ayrı bir varlığa benzetiyormuş.

Yaban kuğuları yorucu yolculuğa devam ediyormuş. En sonunda gidecekleri ülkeyi görmüşler. Burası; ormanlarla kaplı, yemyeşil dağlarla çevrili bir yermiş. Gün batımından önce bir mağaranın önünde durmuşlar ve çevreyi gözden geçirmişler. Kardeşlerin en küçüğü, Elisa'ya yatacağı yeri göstermiş:

– Bakalım gece rüyanda ne göreceksin, demiş.

Elisa da:

– Size yardım etmenin yollarını görmek isterim, demiş. Bu düşünceler Elisa'nın zihnini sürekli meşgul etmiş, Allah'tan yardım dilemeye başlamış ve uyuyuncaya kadar dua etmiş.

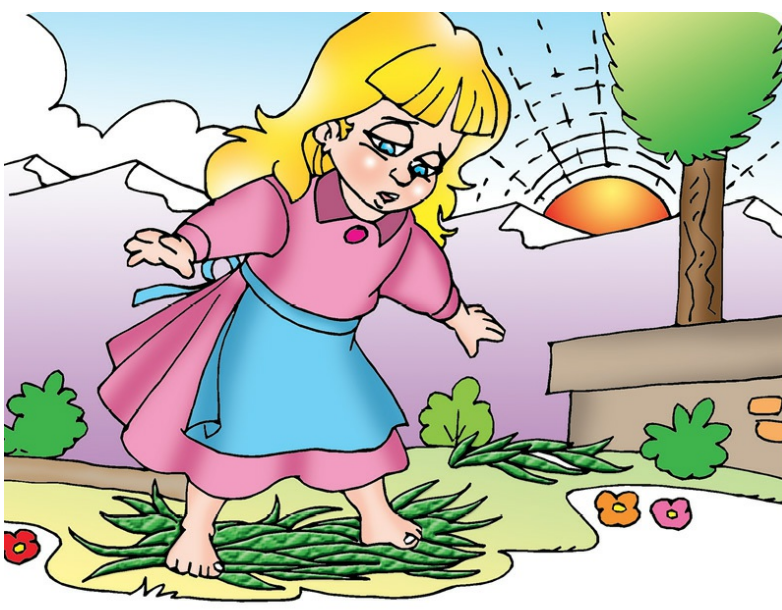
ISIRGAN OTU

Elisa, birden göklere doğru yükseldiğini hissetmiş. Ormanda gördüğü yaşlı kadın tekrar ortaya çıkmış.

Yaşlı kadın:

– Kardeşlerin kurtulabilir ama cesur ve sabırlı olman gerekiyor. Suyun, taşları aşındırıp yuvarlak hâle getirdiğini biliyorsun ama suyun eli yok. Su, taşlara şekil verirken acı duymaz çünkü onun duyusu yoktur. Elimdeki şu ısırganı görüyor musun? Bunlardan, içinde uyuduğun mağaranın çevresinde çok var. Ama sadece girişe yakın olanlar iyidir. Onlara dokunduğun zaman derini kabartsa bile topla. Sonra onları ayaklarının altında ez ve uzun kollu on bir gömlek için tiftik yap. Tiftikle on bir gömlek ör, onları yaban kuğularının üzerine at. Kötü kalpli kraliçenin yaptığı büyü hemen bozulur. Ama unutma ki bu işe başladığın andan bitireceğin ana kadar hiç konuşmaman gerekir. İsterse bu iş, yıllarca sürsün. Ağzından çıkacak ilk söz kardeşlerinin böyle yaşamasına neden olur. Görüyorsun ki onların hayatları sana bağlı, demiş.

Bu sırada kadın ısırganı Elisa'nın eline dokundurmuş. Elisa'nın eli yanmış ve birden uyanmış. Güneş çoktan doğmuş. Uyuduğu yerde, rüyasında gördüğü gibi yanında bir ısırgan demeti duruyormuş. O zaman genç kız, Allah'a şükretmiş, işine başlamak için evinden ayrılmış.

O nazik elleriyle yakıcı ısırganları topluyor, kardeşlerini kurtarmak için bu acıya dayanıyormuş. Sonra ısırganları ayaklarıyla ezip tiftik yapmış.

Güneş batar batmaz kardeşleri gelmiş. Kız kardeşlerinin dilsiz olduğunu anlayınca hem çok üzölmüşler hem korkmuşlar. Ama elindeki ısırganları görünce bunu, kendileri için yaptığını anlamışlar. En gencinin gözlerinden yaşlar dökölmüş, her gözyaşı damlası kızın eline ayağına dökölmüş. Gözyaşı düşen yerde, ısırganın oluşturduğu sivilceler yok olup gitmiş.

Elisa, kardeşlerini kurtarmadan önce dinlenmek istemiyormuş. Bütün gece uyumadan çalışmış. Zaman çabucak geçiyormuş. Gömleğın birini bitirince hemen diğerine başlıyormuş.

O böyle çalışırken köpek havlamalarıyla birlikte bir gürültü olmuş. Gürültü mağaraya yaklaşırken Elisa, bütün ısırganları bir araya toplamış, paket yapıp onları saklamış. Bir süre sonra, bütün avcılar köpekleriyle birlikte mağaraya girmişler. İçlerinden biri, ülkenin kralıymış. Kral, Elisa'ya yaklaşmış: – Güzel kız, buraya nasıl geldin, diye sormuş.

Elisa, başını sallamış çünkü kardeşlerinin hayatı onun konuşmamasına bağlıymış. Elisa, “Kral çektiğim acıyı bilmesin.” diye ellerini önlüğün altına gizlemiş.

Kral:

– Benimle gel, burada tek başına kalamazsın. Güzel olduğun gibi eğer iyi kalpliysen seni ipeklerle, kadifelerle süslerim. Başına altın taç takarım, sana en güzel sarayımı veririm, demiş. Elisa, gitmemek için çırpınıp durmuş ama bu çabası boşa gitmiş.

Kral, Elisa'yı yanında bulunan boş atlardan birine bindirmiş. Kız hem ağlıyor hem de ellerini ısıırıyormuş. Dereleri geçmişler, dağları aşmışlar. Akşama doğru güzel bir şehre gelmişler.

KRAL'IN SARAYI

Kral, Elisa'yı sarayına götürmüştü. Ama Elisa, sarayın güzelliklerini seyredecek durumda değildi. O, durmadan ağlıyordu.

Kralın hizmetçileri, Elisa'yı kraliçe elbiseleriyle süslemişler. Saraydakiler onu saygıyla selamlamış. Yeni kraliçe hakkında kötü düşünenler de yok değildi, onu kıskananlar çokmuş.

Elisa'nın, sarayda kalacağı oda çok güzelmiş, yerdeki yeşil halılar mağarayı andırıyormuş. İsrıgandan yapılmış lifler bir kenarda duruyormuş, tavanda da Elisa'nın ördüğü gömlekler asılıymış. Avcılardan biri, bunları mağaradan alıp getirmiş.

Kral:

– Buradaki eşyalarla kaldığın mağarayı hatırlarsın. İşte uğraştığın işler burada. Bu güzelliklerin içinde bazen geçmiş zamandaki hayatını düşün, demiş.

Elisa, saklamayı çok istediği şeyleri görünce gülümsemiş. Kardeşlerinin kurtuluşunu düşünmüş. Davranışlarıyla krala teşekkür etmiş.

Kral; Elisa'yı bağrına basmış ve kırk gün kırk gece düğün yapmışlar. Ormanların dilsiz kızı, ülkenin kraliçesi olmuş.

Yeni kraliçe ile ilgili dedikodular devam ediyormuş. Fakat kral, bu dedikodulara önem vermemiş.

Elisa'nın söyleyeceği tek kelime, kardeşlerinin hayatına mal olacağı için o, konuşmuyormuş. Bakışlarıyla krala beslediği sevgiyi belirtmeye çalışıyormuş.

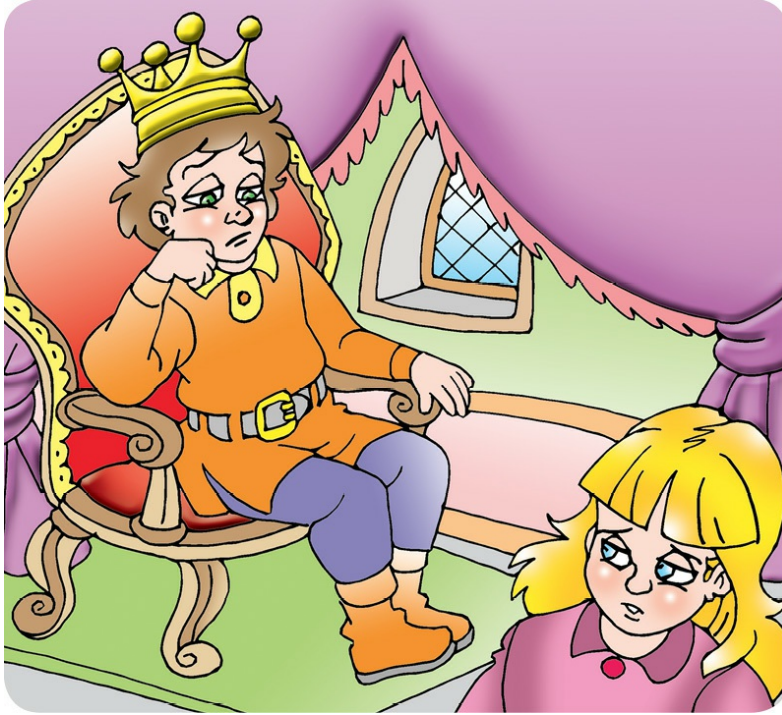
Genç kraliçe geceleri gizli gizli, ısrıgan liflerinin bulunduğu odaya gidiyormuş. Arka arkaya altı gömlek örmüş. Tiftik bittiği zaman ısrıgan toplamak için mezarlığa gitmek zorundaymış:

– Aman Allah'ım, ben ne yapacağım şimdi? Parmaklarımdan acısı, yüreğimin acısı yanında nedir ki? Bir tehlikeye atılacağım. Allah'ım bana yardım et, demiş. Gece, ay ışığında bahçeye çıkmış, uzun ve ağaçlı yollardan geçerek mezarlığa ulaşmış. Bir miktar ısrıgan toplayıp saraya getirmiş. Fakat sarayın

adamlarından biri onu görmüş. Kraliçenin kötü ruhlu biri olduğunu ve kralı aldattığını düşünmüş. Kral, bütün olanları öğrenmiş, bu olaya çok üzülmüş, yüreği parçalanmış.

Kral, gittikçe sararıp soluyormuş; zavallı kraliçe, bu durumu fark etmiş. Üzüntüsü daha da artmış. Fakat cesaretini yitirmemiş, işine devam etmiş. Zaten geriye örülecek bir gömlek kalmış. Son bir kez mezarlığa gidip ısırgan toplaması gerekiyormuş. Gece yarısı mezarlığa doğru yola çıkmış ama kral ve adamları kraliçeyi takip etmişler. Onun mezarlığa girdiğini görmüşler. Kral, kraliçenin kötü bir kadın olduğunu düşünmeye başlamış, öfkeyle saraya geri dönmüş. “Halk kraliçeyi yargılasın.” demiş.

Önce kraliçeyi karanlık bir zindana atmışlar, ısırgan liflerini yastık yapması için vermişler. Ördüğü yakıcı gömlekleri de çarşaf olarak kullanması gerekiyormuş. Ama onun için bundan daha değerli bir armağan olamazmış. Allah’a dua ederek hemen işe başlamış.

Akşama doğru, aniden küçük pencerenin yanında bir kuğu kanadı belirmiş. Evet bu, Elisa'nın küçük kardeşinin kanadıymış. O, kardeşleriyle tekrar görüşebileceğini düşünmüş ve sevincinden ağlamaya başlamış. Oysa, ertesi gece Elisa'nın son gecesiymiş. Ama olsun; o, elindeki işi bitirmek üzereymiş. Üstelik kardeşleri de uzakta değilmiş.

Elisa'nın bu gece, son gömleği örmesi gerekiyormuş. Yoksa çektiği bütün sıkıntılar, uykusuz geçen geceler bir işe yaramayacakmış.

Kardeşleri, kaldıkları mağaranın yakınındaki çobandan, Elisa'nın nereye gittiğini öğrenmişler. Gün doğmadan bir saat önce on bir kardeş sarayın kapısına gelmiş. Kralla görüşmek istemişler. Kapıdaki görevliler:

– Sizi kralla görüştüremeyiz. Daha sabah olmadı, şimdi kral uyuyor. Kimse onu uyandırmaya cesaret edemez, demişler. Fakat, kızın kardeşleri ısrarla kralla görüşmek isteyince yüksek sesle konuşmaya başlamışlar. Kral, gürültüyü duyunca uyanmış. Tam bu sırada Güneş doğmuş ve on bir kardeş, kuğu olup gökyüzünde uçmaya başlamış.

Halk, kraliçenin cezasını vermek için alana doğru gidiyormuş. Ona, kaba bezden bir gömlek giydirmişler, onu eski bir at arabasına bindirmişler.

Elisa, hem yeşil tiftiği örüyor hem de dua ediyormuş. On gömlek ayaklarının altındaymış, on birincisi de bitmek üzereymiş.

Halk, kraliçe ile alay ediyormuş. Tam kraliçeyi arabadan indirecekleri sırada on bir ak kuğu belirmiş. Arabanın üstüne konup çevresini sarmışlar ve büyük kanatlarını çırpmaya başlamışlar. Halk korkmuş ve geri çekilmiş. Bu sırada Elisa, on bir gömleği hemen kuğuların üzerine atmış. Kuğular o anda on bir güzel prens olmuş. En gencinin kolunun birinde kanat varmış çünkü gömleğin kollarından biri henüz bitmemiş.

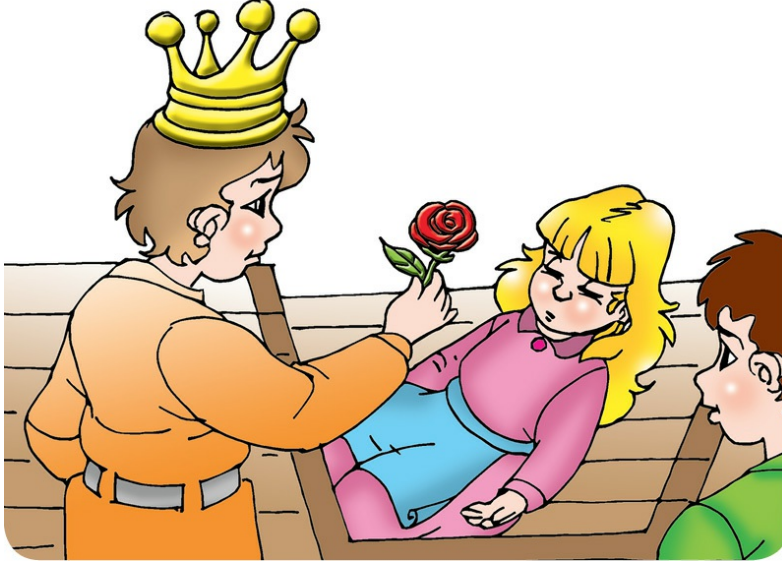
Kraliçe:

– Artık konuşabilirim, suçsuzum ben, diye bağırmış. Olup bitenleri seyreden halk bu olaya şaşırıp kalmış. Ama kraliçe, çok heyecanlanmış, bayılarak kendini kardeşlerinin kollarına bırakmış.

Büyük kardeş:

– Evet, o suçsuzdur, demiş. Sonra tüm gerçeği anlatmış. O konuşurken çevreye binlerce gülün kokusu yayılmış. Çünkü kraliçeyi cezalandırmak için getirdikleri kuru ağaçlar canlanıp güzel kokulu çiçeklerle donanıyormuş. Halkın toplandığı alan, eşsiz bir gül bahçesine dönüşmüş. Kırmızı güllerin arasında beyaz bir gül varmış. Kral bu gülü alıp kraliçenin kalbinin üzerine koymuş. Elisa, uyanmış; yüzünde anlatılmaz bir mutluluk belirtisi varmış.

Kral, Elisa'nın on bir kardeşini de saraya almış. Halk, hakkında kötü düşündükleri için kraliçeden özür dilemiş.

Elisa ve on bir kardeşi, sarayda bir süre dinlenmişler. Daha sonra hep birlikte babalarını ziyarete gitmişler.

Çocukları ortadan kaybolduğu için babaları çok üzgünmüş. Kötü kalpli kraliçe de yaptığına çok

pişman olmuş. Çocukları babalarından ayırmanın doğru olmadığını anlamış. Bu kocaman dünyanın herkese yeteceğini düşünmüş. O, artık iyi kalpli bir kraliçe olmuş.

Bandrol Uygulamasına İlişkin
Usul ve Esaslar Hakkında
Yönetmeliğin 5 inci maddesinin
ikinci fıkrası çerçevesinde
bandrol taşıması zorunlu değildir.

Zambak
YAYINLARI

**MEB TAVSİYELİ İLKÖĞRETİM
100 TEMEL ESERDEN SEÇMELER**

1. Karınca ile Çekirge
2. Sihirli Tas
3. Gizli Hazine
4. Fare ile Deve
5. Nasrettin Hoca'nın Hayatı
6. Doğuran Kazan
7. Baklava Tepsisi
8. Çorak Yer
9. Kibritçi Kız
10. Yaban Kuğuları
11. Akıllı Karga
12. Tavşan ile Kaplumbağa
13. Altın Yumurtlayan Kaz
14. Değirmenci ve Oğlu
15. Tilki ile Leylek
16. Hacivat ile Karagöz
17. Kedinin Oyunu
18. İki İnatçı Keçi
19. Kuyudaki Cin
20. Cimri Ağa
21. Bilmeceler
22. Tekerlemeler

